

Poština plaćana v gotovini.

Cena številki 1 Dinar.

Leto XXIII.

8. junija 1927.

Številka 6.

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

E. BALKÁNYI D. LENDAVA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spömin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na sküpní naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarem „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENISOVCIH se dobijo kúpiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din. 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knüiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din. 50 par 15 falatov.

„Fantič le gori stani!“

Na vojsko.

Tak te je več nej sram, ne bojiš se, ne pomišlaš ve več, si pripravljeni stopiti za Jezušom.

Jezuš je najböuší voditeo i najslavnejši vojskovodja. —

Dečko moj, či ideš za Jezušom, ideš na vojsko. Zmaga bode gotova, eli prle mora biti vojska. Pa ne boš zgübo roke, ne noge, ne življenja. Čaka te samo dühovna vojska. I či si zaistino dečko, ti srce ne bo v hlače skočilo, ne boš pobegno, gda ti gučim od vojske. Ta je zato tüdi precí hüda, kak je vsakša vojska, a zato je pa lepa i častna.

Spomni se, ka je pisano v začetki te knjigice, da je pravila tista jakostna žena mladomi Herakleji: Nikaj zaistino dobroga se na sveti ne dosegne brezi trüda; a po kratkom boji te čaka gotova zmaga, istinska sreča, veselje brezi konca.“

Sv. pismo staroga zakona pravi: „Sin, gda stopiš v službo božo, pripravi svojo düšo na posküšujo.“

No, kakša vojska te čaka? Vej znaš: vojska z samoga s sebov, s svojimi slaboščami, strastmi i pa z hüdim dühom šteri te tvoje pogreške, slabošče i pa strasti proba ponücati v to, ka te za sebe dobi. Na to vojsko zove sv. Peter: „Bratje, bodite trezni i vrhostüjte, ar hüdi düh, vaš neprijateo, hodi okoli kak rjoveči oroslan i išče, koga bi požro. Tomi se opirajte trdni vu veri!“

Iz šole, iz katékizmuša znaš, ka je vsakši človek k slabomi nagnjeni. Tüdi dober človek je nagnjeni k slabomi i či se ne zatajüvle, lahko grdo spadne. Proti tomi slabomi nagnenji se trbe vojsküvati, brzdati i braniti. To je vojska, štera te čaka, či ideš za Jezušom.

Bodi nam življenje venček okoli Srca Jezušovoga.

Moj venček se spleta

Okoli Tebé

Prevnoga že leta,

O bože Srcé!

Ga splečem z korine,

Ki z trnja rasté,

Ki križ jo obimle,

Polevilo skuzé,

Ga vüpanje veže,

Da verno srcé

Odpreto na steže,

O Jezuš, za Tè.

To delam po noči,

Opravljam vudné :

S tem ščem Ti pomoči

Dreselno Srcé.

Še malo mi menka

Pa venček spletem . . . *

— Vsa sreča nebeska

Mi pride tè dén.

Srčen.

Svetki meseca juna.

Letošnji mesec junij je blagoslovljen v obhajani naših velikih verskih skrivnosti. K tem se pridružijo še vsakoletni godi tega meseca. Glejmo oboje na kratki.

Kak mesec maj obhajamo Mariji na čast, tak mesec junij posvetimo presladkomi Srci Jezušovomi i vsaki den z nečem počastimo to bože Srcé. Vnogi misli, da more dosta moliti na čast Srci Jezušovomi, samo tak de je znao prav počastiti. Blodi,

ki tak misli. Tisti počasti prav Srce Jezušova, ki njemi vsaki den te mesec ponūdi nekaj ljūbezni. To ljūbezen lahko izkaže z kakšov molitvicov na čast Srci Jezušovomi, še bole pa z kakšim zatajūvanjom. Če što te mesec vsaki den samo ednok ne spregovori z ljūbezni do Jezušovoga Srca ogovorljive reči proti bližnjemi, neizmerno vekši dar pokloni tomi božemi Srci, kak če njemi na čast vōre dugo moli brez dūha zatajūvanja. Nedopovedljivo prijetnejše je Srci Jezušovomi vsaki den te mesec z ljūbezni do njega mirno trpeti, kak pa litanije njemi na čast moliti i poleg toga se za vsako malenkost čemeriti. Jezušovo Srce ljūbezen gleda, štera trebi greh i rodi zatajūvanje. To naj bo tūdi naš dar te mesec za Srce Jezušovo.

Prva skrivnost naše vere, štero te mesec obhajamo, so Risali. Risali razlevajo ljūbezen odičenoga, v nebo se vrnjenoga Jezuša. Ne se je pri Oči vu večnoj radosti spozabo z svojih ovčic, poslao njim je i pošilja njim, kak je obljūbo, sv. Dūha, tolažbo i moč naših dūš. Te svetke se odpro posebno na stežaj nebesa i rosijo po zasluženi Sina Božega njegovoga i Očinoga Dūha, sv. Dūha Boga. Kak zemlja brez rose i sunca ne more ničesa roditi, tak dūša brez sv. Dūha niti edne dobre misli ne meti, ki bi bila za nebo zaslužna. To je navuk naše vere. Brez milosti sv. Dūha ne moremo dobro delati, brez dobrih del se pa ne moremo zveličati. Zato pa, kak apoštolje, tak delajmo tūdi mi: Z Marijov, Jezušovov materjov prosimo večkrat v osmini risaskoj za sedmere dare sv. Dūha, za popunost njegovih milošć.

Risalski svetki se dokončajo z svetkom presvetoga Trojstva (Trojice). Jezuš, naš mili Odkūpiteo se je povrno nazaj v krilo večnoga Oče, odkod je prišo na svet, da toga reši i nam je poslao večno, sladko ljūbezen, v šteroj se z Očom ljūbita: sv. Dūha. Vse tri bože osebe so svoje vsegamogočno delo doprinesle, da nas zveličajo: Oča nas je stvoro, Sin odrešo, sv. Dūh posveto z ednov večnov ljūbeznostjov, ar vse tri peršone majo samo edno večno ljūbezen, so samo eden Bog. Te den naj zato globoka zahvalnost teče z našega srca, ki bo objokala stare grehe i ki se bo tesno združila v ljūbezni Oče i Sina i sv. Dūha, da odīči z pobožnim, svetim življenjom presveto Trojstvo ednoga Boga.

Telovo pride zdaj, Gospodovoga tela god! O, kak sladko mi je pri srci te den. Jezušovo telo, ki me grešnika telkokrat nahrani, obhaja te den svoj zmagoslavni pohod zvūna cerkve. Sladko mi je pri dūši, kda si zmislím na dragoga zaročnika svoje dūše, ka njemi morem zvūna cerkve, pred celim svetom pokazati, kak močno ga ljūbim, kak preveč mam rad jaz to malo belo hoštijo.

1. 7. 9
5 50
6 5
12 3 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0

Ja sladko mi je pri dūši, kda si na to zmislim; a bridko tūdi, preveč bridko, do skuz bridko, ar vidim špotljive židove hoditi v procesiji, ar vidim deco, dečke, dekle, moške i ženske z smehom na vūstah, z praznimi guči na jeziki hoditi pred i za Jezušom na telovsko procesijo. Bridko mi je za to pri dūši i prosim vse tiste, ki ljūbijo Jezuša, naj njim tūdi bo bridko pri dūši za to nezahvalnost. Bridko naj njim bo i zato naj z molitvov, prošnjov, karanjem, dobrim zgledom i ravnanjom pomagajo odpraviti to grdo navado telovskih procesij, ka bo na teh samo edno srce vseh navzočih, edno srce ljūbezni do edne male hoštije, ki jo nosi mešnik okoli, do dragoga Jezuša.

Srce Jezušovo se prikaže po osmini telovskoj. Srce Jezušovo! Tistoga Jezuša Srce, ki ga je kak Boga rodio večni Oča, ki ga je kak človeka rodila najsvetejša i najčistejša devojka Marija, ki ga je varvao najčistejši mož, sv. Jožef. Jezušovo Srce! Rana je na njem, trnjav venec je boža, križ pa krasí! Na Kalvariji je te dare dobilo bože Srce, gda je Sin boži vmirao za nas, ka nas večnoga ognja reši. I ta znamenja še v oltari nosi, še pod podobov krūha i vina je obdrži gda več niti trpeti ne more. Zakaj? Naj vidimo, ka je za nas vse trpelo, ki se okoli njegovoga oltara zbiramo; naj sprevidimo, ka so naši grehi trn, križ, meč na njem i je zato ne ponavljamo; naj se genemo nad njegovim raželenjom i je tolažimo z mirnim i še veselim prenašanjom svojih nevol pa z gostim svetim prečiščavanjom.

Dokončamo pa mesec junij z godom svetih apoštolov prvakov sv. Petra i Pavla. Te mesec časti verno ljūdstvo tūdi sv. Antona padovanskoga i prosi njegove pomoči pri gospodarstvi, da more z njega kem več ne zapraviti, nego v dobre namene obrniti; te mesec je še Ivanje ali Ivanovo, god sv. Ivana Krstítela, junaka zatajūvanja, ki opojne pijače ne koštao v svojem žitki i ki je tak sveto živo, da je sam boži Sin svedočo od njega ka zemelska mati vekšega moža od njega ne je porodila. Ta dva goda naj nas navčita na šparovitnost i treznost, ka Jezušove rožice-sirotice: cerkve, sirote, dober tisk, misijoni pač vsi njegovi dobri nameni kem več dobijo i kem bole povekšajo našo nebesko plačo. God sv. Petra i Pavla pa naj nas otrdi vu očinskoj vernosti i ljūbavi do sv. Oče, rimskoga pape, ki so naslednik sv. Petra, prvoga pape, ki so namestnik samoga Kristuša.

Če v tom dūhi, kak nam je v teh kratkih vrsticah zadišao, sprevodimo mesec junij, te bomo na njegovom konci veselo pravili Jezuší:

*O Jezuš, Jezuš moj,
Popolnoma sem tvoj.*

Hodi sveti Düh Bog!

Pod zaprtimi dverami, z odprtim srcom i žejnov dūšov so čakali apoštolje, vučenicje Kristušovi Dūha moči i tolažbe. Viher je nastano i nenavadni šūm je napuno mirni zrak dvorane. Sirotinstvo njihovo se je potolažilo.

Ogenj je prišeo z nebes, želnočakaní ogenj ljūbezni, šteri je nje zvūžgao i okrepo njihovo oslablajočo človečo pobožnost: napunili so se s svetim Dūhom!

Resan, prišla je želnočakana minota. I oblūba božega Zveličara se je ponovno spunila. Za v nebo idočim odičenim Jezusom se skuzeče oči vučnikov so zdaj v radosti zaplavale. Od nebeskoga hrepenenja i svetoga čakanja se je sladka tolažba zasmejala na njihovih resnih obrazaj: ne so bili več žalostni, k njim je prišeo sveti Düh!

V toj minoti se je narodila sveta Maticerkev. To je bio trenutek svetovne zgodovine i pok zorje novoga človečanskoga življenja. Prišlo je potem delo, čas trūdne borbe. Zavečih src vučenicje, ki so se v dnevaj Jezušovoga trpljenja, kak razbiti šereg razbežali i sposkrili, so zdaj brez vsega straha šli glasit Jezušov evangelij vsem narodom sveta.

I spremenila se je farba zemle. Na reči po vsem sveti razidnih i s svetim Dūhom napunjenih apoštolov je napočilo novo življenje, po golih polanah poganstva so vzklike i razcvele rože žive vere v pravoga Boga, na pūsto srce poganstva je spadnola boži mir povajoča rosa.

Veliko je bilo to delo, za štero je sveti Düh apoštote sposobne včino, ali ne je ostalo brez sada. Poganski bogovje Rima so se zrūšili i na bliščečih tronaj zmožnih cesarov se je spostavila sveta, katoličanska Maticerkev! Dūševno blaženstvo i sladka tolažba se je naselila v človeča srca: mir boži je napuno vsaki kotiček velikoga sveta.

Novo formo, novoga dūha je vzelo na sebe človeče stvorenje. Zmožno delo predelavajoče moči svetoga Dūha se je kazalo povsod. Krv mantrnikov je v potokaj začnola tečiti, aldov devic se je kak dim čobrodīšeče mirhe zdigavao gor v nebo . . .

Stoletja so minola, stoletja so prišla i število apoštolskih delavcov je ogromno naraslo. Dosta-dosta jih je postalo sposobnih za šker svetoga Dūha. Z odprtim srcom, z žejnov dūšov i gorečim hrepenenjom so čakali svetoga Dūha: dūhovniško posvečenje.

Hodi sveti Düh Bog! Na prvi risalski den si zvršo veliko bože delo. Pred silov tvojega ognja je kmica preminola, na slavno pot se je podala pravica i nad gizdavimi človečimi srcami je zmagala vera. Na reči tebi pokornih apoštolov se je človeče srce odvilo z grešne mreže, pa je pri svetlobi svoje vere zagledalo i spoznalo svojega pravoga Boga.

Hodi sveti Düh Bog! Da prestane i naše sirotinstvo, da nam življenje ne bo obvüpano, da se napunijo naša srca z radoštvom i tolažbov. O razsveti kmično noč nevernosti, z bliščečim trakom svoje bože lübezni!

Hodi, o hodi sveti Düh Bog!

Prestavo : Bogoslav.

Po stopajaj male Marjetice.

II.

V 1—2. številki letošnjega Marijinoga lista ste šteli kak je malo Marjetico ponavlanje njene skrivnosti: „Jezuš jaz te mam rada“ popolnoma spremenilo.

Zakaj se je tak spremenila? Zato ar je mela svojo skrivnost, to je reči: „Jezuš jaz te mam rada“, vsikdar ne samo na jeziki liki pred vsem v srci. Ljübezen, štero je öblüblala Jezuši v svojoj skrivnosti, je, s svojim činjenjom spunjavalala. Čda jo je prišla mama büdit, je hitro i z veseljom vstanola iz lübezni do Jezuša. Kda je prišla v šolo je ponovila: „Jezuš jaz te mam rada“ ino k coj si je še mislila: i zato bom vrla i pazliva v šoli. Stariše je bogalala, ogibalala se je slabih tovarišic ar je znala, ka če nebi tak delalala, bi lagalala Jezuši, kda bi njemi pravla, ka ga ma rada.

Kelko lepih navukov nam davle mala Marjetica! Zato se pa ne čüdit, če jo je vnogo pobožnih düš, štere so želele istinsko lübiti Jezuša začnole nasledüvati.

Te pobožne düše so si zbralale svojo skrivnost kak Marjetica. Edne so ponavlalale za njov: „Jezuš jaz te mam rada!“ Drüge pa so si zbralale za skrivnost reči: „Moj Bog, moja ljübezen“ ali pa „Moj Gospod in moj Bog“ ali „Moj Jezuš, moja ljübezen“ ali „Presveto Srce jaz verjem ka me ti ljübiš“ ali „Presveto Srce vse za tebe“ ali „Jezuš ostani v mojoj düši“ ali „Jezuš moje vüpanje.“

Zberimo si tüdi mi svojo skrivnost. Kratika naj bo, samo par reči! Pogosto je med dnevom šepetajmo sami pri sebi, pa

ne samo iz navade liki tak ka de srce čutilo to ka vŕsta gučijo. Premišlavlimo ka ščemo povedati z našov skrivnostjov i svoja djanja ravnajmo po njoj tak kak mala Marjetica. V kratkom bomo spoznali ka je naša skrivnost za življenje naše dŕše to, ka je odihavanje za življenje našega tela.

Vsakši začetek je žmeten. Tak do tŕdi prvi stopaji za malov Marjeticov žmetni. Toda brez trŕda se nikaj ne dosegne, najmenje pa nebesa. V nebesa pride samo tisti, ŕto zmaga ŕatana, svet i svoje slabosti. Či pa ščemo zmagati, se moramo vojskŕvati. Boj moramo napovedati ŕatani, sveti i samomi sebi, boj ŕteri nesmi henjati do smrti, ar če ednok henjamo smo že premagani. Naša skrivnost naj nam bo v tom boji meč s ŕterim mo se branili proti sovraŕnikom naše dŕše i s ŕterim si pridobimo nebesa !

Naša skrivnost nas obvarje dobre.

III.

Mladi kovač si je zbrao za svojo skrivnost: „Jezuŕ ostani v mojoj dŕŕi!“ I ka je napravila skrivnost z njega?

Prle je delao povrŕno, zdaj kak najboŕe. Prle je preklinjao, zdaj ne več. Či so drŕgi grdo gučali, je pomagao tŕdi on. Zdjaj ne dopŕsti, ka bi ŕto pri njem grdo gučao i iz njegovih vŕst ne čŕti reči ŕtera bi ŕalila srameŕljivost.

Poslŕŕajte ka piŕe mlada delavka v fabriki: „Komaj zdaj, kda sem si zbrala svojo skrivnost, sem začnola živet i. Zdjaj sem se darŕvala popolnoma Bogi kak aldov za spreobrnjenje greŕnikov. Kda sem v fabriki i mislim na svojo skrivnost: „Jezuŕ za tebe je vsa ljŕbezen mojega srca,“ te se vuŕge v mojem srci ogenj ljŕbezni i rada bi kak apoŕtol pozvala vse, naj si zberejo svojo skrivnost, če ŕčejo postati zaistino srečni, kak sem srečna jaz.

Tŕ sem med razvŕzdanimi delavci, med lehkomiselnimi ŕenskami i pokvarjenimi deklami, ŕtere se veselijo toga ka so takŕe in zapelavajo eŕče drŕge. Na srečo so ne vsi takŕi. Njŕvi guči so za mene kak bičanje i njŕv nesramni smeh kak peklenska muŕika. Samo moja skrivnost mi davle moč i me ohrani med njimi dobro.

Večer pa, kda sem sama z Jezuŕom, kipi v meni veselje. Te pripovedavlem Jezuŕi dokeč ne zaspim, vse ka sem med dnevom doŕžvela i niŕče ne ve kak sem srečna.“

Lŕdje smo puni slabosti. I med temi slabostmi je tŕdi ta, ka smo navadno dobri, poŕteni i poboŕni, dokeč smo med dobrimi, poŕtenimi i poboŕnimi lŕdmi. Kda pa pridemo med boŕne, o kak hitro se zgodi ka postanemo boŕni tŕdi mi.

Naša skrivnost de nam pa pomagala tudi v tom. Zato si jo hitro zberimo če smo si je ešče ne!

Vidite mladoga kovača, šteri je nikda, če so drugi grdo gučali, tudi sam pomagao! Zdaj ne samo ka sam ne guči, liki tudi drugim ne dopusti takši gučov. Kak bi pač mogoce ponavlati: „Jezuš ostani v mojej duši“ či bi on takše guče dopusto sebi ali pa drugim?

In mladenka! V fabriki si more služiti svoj krüh, med razvüzdanimi moškami i med pokvarjenimi ženskami. Okoli nje grdo gučijo, se smejejo tistomi što kaj bole grdoga pove. Tudi njo ne nehajo pri meri. Ščejo jo zapelati. Pa ona ponavlja v srci svojo skrivnost i ta jo čuva. Drugi grešijo ona pa se darüje Bogi kak aldov za njüvo spreobrnenje. Drugi so dali svojo ljübezen grehi in šatani, ona jo je dala Bogi.

O kak lepa je duša te mladenke! Kak ftica v zraki plava visoko nad blatom greha, v šterom se kotajo drugi okoli nje. Ne čüdo či njoj plačüje bože Srce ljübezen z ljübeznostjov i s tem napunjavle njeno srce z neskončnim veseljom.

Vi vsi pa, ki ščete ostati dobri tudi te kda te mogli biti vküp s slabimi, si zberte svojo skrivnost i si jo zasadite globoko v srce, tak ka de vas vsikdar spominala na Boga i varvala pred grehom!

Po o. Kargan. V. Št.

Marija pomočnica krščenikov.*

Sveta Cerkev v kem v vekših nevarnostih i stiskah je bila, se je vsigdar najprle obrnola k Mariji za pomoč. Zakaj pa to? Kama se obrne dete, če je v težavi i stiskah, če ne k materi? Samo če več te nema, ide i zove tudi očo ali pa rodbino, nego te ne več s takšim zavüpanjom. Sveta cerkev pa kak zaročnica Kristušova se bo še bole lahko obračala k materi Kristušovej ino našoj Materi. To bomo vidli v par prilikah iz zgodovine sv. Cerkve. Ali je mejla sveta Cerkev gda vekšega i bole nevarnoga sovražnika, kak je bio navuk krivoga proroka Mohameda, ki je v začetki sedmoga stoletja začao širiti svoj čüden, domišlavi navuk. Bojeviti narod Arabcov je sprijeo te navuk i ga je začao širiti z ognjom i mečom. Nasledniki Mohamedovi so edno za drugov podjarmili Perzijo, Sirijo, Palestino, Egipt i celo severno Afriko. Od tec so prišli na Špansko i Francusko. Pomali so si

* Kesno smo dobili te članek, zato v majniškom snopiči ne smo ga mogli objaviti. Vr.

tudi podvrgli celo malo Ažijo i vse otoke, leta 1453. so zavzeli tudi Carigrad. Tū lahko vidimo tudi božo kaštigo, ar so ravno tiste dežele podjarmili, štere so odpadnole od edino prave kato-ličanske Cerkve. Gda so ednok dobili Carigrad, njim je šlo z lehka pod mohamedanski jarem spraviti celo Evropo, i toga se je tudi bojalo krščansko lūdstvo cele Evrope.

Zato so rimski papa Pij V. vstanovili leta 1571 zvezo krščan-skih knezov, ki naj premagajo Tūrke. K zvezi so stopili zvūn pape tudi Filip II. španski kral i pa mogočna republika Beneška. Papa so bili zvoljeni za predsednika te zveze. Ar so bili rim. papa sami sveti človek, so šteli, da bi tudi vsi v toj vojski bili sveti. Zato so zbrali za vrhovnoga povelnika brata spanskoga krala ino dali zapoved, da naj vsi tisti vojaki, šteri ido samo zavolo ropa v bojno, ali so pa slaboga obnašanja, včasi domo pošlejo. Oni sami so pa poslali zastavo, na šteroj je bila podoba Jezušova. Krščanska vojska je odišla iz Korfa i pri Lepanti se je spoprijela z neprijatelskov törskov vojskov. Krščeniki so meli samo 66 vojnih ladij, Tūrki pa prek 300 i pa vnogo več vojakov, zvūn toga je pa ešče veter proti našim pihao.

7. oktobra 1571. komaj je sunce zišlo, je zapovednik kršče-nikov dao vzdignoti zastavo, na šteroj je bila podoba Jezušova. Gda so vojaki klečeč pred njov opravili svojo molitev, so začnoli boj, šteri je trpo do večera. Veter se je tudi obrno i je neso ves dim štükov v oči Tūrkom, da so nika ne mogli viditi, kak idejo naprej. Naednok skoči zapovednik krščenikov na ladjo nepri-jatelskoga zapovednika i ga vmori, s tem je bila zmaga na krščan-skoj strani. Neprijateo je bio popunoma premagan, 30.000 Tūrkov je bilo vmorjenih, 15.000 krščanskih zgrabljenih rešenih, 200 törkih ladij so naši zavzeli i 90 potopili ali požgali i tudi 400 štükov so vzeli. Nigdar se ešče ne dobila takša zmaga nad tak velkim močnim neprijatelom. Od toga dneva so Tūrki ne meli več ni-gdar takše moči, kak dozdej.

Zakaj pa tak natenko vse to pišemo? Da vidimo, kak velka pomočnica svete Cerkve je Marija. Ona je premagala Tūrke. — Pij V. so najmre zapovedali da po celoj sv. Cerkvi hodijo verniki s procesijami i med temi molijo sv. rožnivenec za zmago krščan-skoga orožja. Te sveti papa so prvi dobili glas, da je zmagala krščanska armada. Ravno so bili kardinali zbrani i so si pogu-čavali od cerkvenih rečeh, gda naednok papa vstanejo i ido k okni. Eden čas gledajo vō, potem pa pravijo kardinalom: „Za dnes smo končali, zdaj moremo hvaliti Boga za velko milost, ar je naša vojska zmagala.“ To zmago so pripisovali Mariji i so

zato tudi dali v litanije prošnjo: „Marija pomočnica krščenikov. — Moli Boga za nas.“ Z ednimi so odredili tudi, da se more vsako leto na prvo nedelo oktobra obslužavati svetek sv. rožnoga venca. Tū vidimo, gde so prosili pomoč te sv. papa i po kom je dobila sv. Cerkev tak velko zmago.

Čeprav so bili Türki na morji premagani, so vseeno jako napredovali na sūhom. So premagali i zavzeli države pod Donavov i Vogrsko i malo več nego po sto letaj po vojski pri Lepanti, so leta 1683. prišli pred Beč z velikanskov vojskov. Če bi te varaš spadno, bi bila velka nevarnost za sv. vero v celoj Evropi. Nego Marija je pa pokazala svojo pomoč. Bilo je ravno na osmino Marijinoga rojstva. Varaš je bio v skrajnoj nevarnosti. Pride njemi na pomoč zdrūžena nemška i polska vojska pa Türke v kratkom časi tak pobije, da od zdaj naprej nigdar ne so mogli več k moči priti. Tūdi tū je zmagala Marija, ar so se vojaki i vojvode postavili pod njeno obrambo i njo prosili za zmago.

Slavni papa Pij VII. so dosta trpeli, celo so njim vzeli vse cerkveno premoženje i Napoleon I. jih je dao zgrabiti pa odpelati v pregnanstvo. Nego vsikdar so zavūpali na „pomočnico krščenikov.“ Bili so pa tudi poslūhnjeni i dobili so prostost, cerkev pa nazaj svoje premoženje. V zahvalo so postavili svetek Marije pomočnice krščenikov za 24. maja.

Marija je vsikdar pomagala i tudi zdaj pomaga. Tūrska nevarnost je minola, nego sv. cerkev ma ešče vsigdar nove neprijatele. Ti so odpadniki i pa neverni krščeniki. Cerkev napadajo knjige, časopisi, govorniki, zaničūje se glava svete cerkve: papa z dūhovniki. Peklenska vrata se zaganjajo v cerkev. Ka pa moremo mi delati? Moremo vervati, ka nas ona vči, držati njene zapovedi i pa njoj pomagati. Pomagamo pa cerkvi tak, da molimo za njo, da prosimo Marijo z zavūpanjom i pa goreče, da naj njej bo ona vsigdar zavetje. Ve je ona močna, kak vojska vrejena. Molimo se k njej, ar je ona pomočnica krščenikov.

Judašje i Pilatušje ešče živejo.

Popis trpljenja i smrti našega Gospoda Jezusa Kristuša guči tudi od Judaša i Pilatuša.

Judaš je bio apoštol. Jezus ga je ljūbo i zato ga je vzeo med dvanajstere apoštole. Pa Judaš je bio za to ljūbezen nezahvalen. I ka je bilo tomi vzrok? Parovnost je bila, tista parovnost štera tudi dnesden ne ve ka je zahvalnost, ka je ljūbezen

do bližnjega i ešče menje ka je ljūbezen do Boga. Judaš se je zahvalo Jezuš i za vse dobrote s tem, ka ga je odao za tresti srebrnikov.

I Pilat? Strašljivec je bio. Znao je ka je Jezuš pravičen i nedužen. Meo je oblast rešiti ga smrti pa ga je obsodo ar se je bojao židovov.

Kak grdiva sta Judaš i Pilat v naši očaj!

Pa tūdi dnes den je ešče vnogo Judašov i Pilatušov. Med katoličanci se najdejo takši šteri so katoličani dokeč njim to nese. Či pa vidijo ka bi se dalo kder kaj zaslužiti pa so včasi tam. „Kelko mi date pa odam svojo vero i stopim k vam“, tak gučijo či ne z rečmi pa z djanjom!

Ali ne do ti za Judašom? Iz parovnosti za peneze, za čast odajo svojega Boga, vero i svojo dūšo pa idejo za tistimi šteri plūjejo na našo vero, se norca delajo z Boga i iz vsega ka je svetoga.

Judaši so tūdi tisti šteri ne vejo ka je nedela i svetek, ka so bože i cerkvene zapovedi. V nedelo i svetke delajo, ne gledajo nikdar ne na bože i ne na cerkvene zapovedi, samo da kaj zaslužijo.

I kelko je dnes den bojzlivcov šteri nejdejo k meši, k sv. spovedi i k sv. prečiščavanji samo zato, ar se bojijo ka do drūgi pravli. Ti sodijo svojo dūšo na smrt tak kak Pilatuš Jezuša. Znajo, ka je Bog, ka je potrebno vervati i spunjavati to ka vera zapovedavle pa iz straha pred lūdmi vse to ta pūstijo. Ti so ešče hūjši od Pilatuša. On je konči povedao židovom ka je nedužen nad Jezušovov krvjov ar ne najde na njem nikše krivice, ti pa pred tistimi šteri kričijo proti Bogi i veri ne vūpajo pokazati i povedati ka oni nači mislijo, ka verjejo v Boga!

Na Judaša je povedao Jezuš: „Strašno de tistomi človeki po šteron de Sin človeči (Jezuš) izdan; boše bi bilo za njega či se ne bi narodo“ (Mar. 14, 21). I te reči valajo tūdi za den, denešnje Judaše!

Pilatušom pa je Jezuš zaprotio: „Što mene zataji pred lūdmi, toga tūdi jaz zatajim pred božimi angeli (Luk. 12, 9).“

V. Št.

Sveti Anton Padovanski.

(Sveti se 13. junija).

Poglednimo v dūhi veliki svet i premišlavajmo si razumno. V seširom vidimo veliko siromaštvo i neštevilne nevole. Dosta-

krat bogatci, šterim je Bog nao dosta zemelskih dobrot, so največji siromacije. Siromacije na duševnih dobrotaj; drugi pa bogati na duši, so ločeni vseh zemelskih darov svojega življenja.

Potrebčine i siromaštvo je vseširov v velikoj razmeri ednako; kak na kraljevskih tronaj, tak v sirmaških kućicaj.

Denešnji, zemelske vrednosti iskajoči človek, je napunjeni s strastnimi želami nezadovolnosti. Bori, skrbi, trudi se do znoja, dostakrat do onemoge.

I zato, ar v tom poglédi vsigdar nezadovolnost tira človeka; ar raskoš, zemla i kinči neoblaženijo človeka, velika püstina i siromaštvo postane v njegovom srci. Nespunjene duševne žele napadnejo njega i po vsem tem začüti, ka je duševno siromaštvo vekše i bridkejše od telovnoga, ar tüdi hitrej požene skuze v oči, žmetneše zdihaje narata z trpečih prs . . .

I v etom časi med mućećov borbov duševnih i telovnih potrećin se skaže pri obvüpanom človeki ćudovitien tolažiteno i poslanec Bože skrbi: sveti Anton Padovanski.

Bog je po sv. Franciški Ašiškom poslao sv. Antona Padovanskoga v pomoć lüdem. Dnesden že skoro nega kat. cerkvi, gde ne bi bilo njegove častite podobe. Milo i prijazno gléda doli, na okoli i pred njim klećeće na roki držeći dragi kinč: maloga Jezusa. Kak da bi Njega šteo ponüditi, Njegove lübézni vdeležiti vsakoga. To kažejo njegove dobrotlive oči . . .

Ćešćenje sv. Antona Podovanskoga se je moćno razširilo po krščanskom sveti. Pa kak ne bi? Ve je sv. Anton veliki svetnik bio, je i bode. On je lüblenec boži vu vsakom časi.

I zato, ar mogoće, ka je ešće nikdar ne bilo tak velikih duševnih i telovnih nevol kak zdaj, v etom dosta hvalenom, visoko zvišenom, kulturnom napredüvanji tekoćega, modernoga stoletja; ljudstvo v šeregaj šetüje k sv. Antonü prosit pomoći njegove.

Zdaj v etom povojnom vremeni, gda dosta ljudi zavrže i zataji svojo vero v Boga, je sv. Anton edna zmožna škér v rokaj Vsegamogoćnoga. Po njem omehćava Bog trda srca, po njem si zasvoji neštevilno novih duš.

Blišćeća svetloba svetoga, jakostnoga i péld punoga življenja sv. Antona Padovanskoga v drugi svet zdigne človeka.

Najdragocenejši del našega obstoja je duša. Cio našega zemelskoga življenja je pa borba za srećno večnost duše naše! I vendar najveć ljudi za pozemelske stvari osipavle s prošnjami sv. Antona; dobićek, obogatenje i obćo zemelsko srećo mešajo lüdje v njegovo ćešćenje.

I takše češčenje se znamo — ka malo dopadne sv. Antoni Padovanskomi, — tcmi, od vsega zemelskoga očiščenomi, z jakostnim dūhom napunjenomi, velikomi svetniki sv. Materecerkvi.

Istina, ka on pomaga kak v dūševnih, tak v telovnih potrebčinaj, nego le — so lūbeznivejše pred njim prošnje za dūševne potrebčine. Sveti Anton pomaga po na rokaj držecem Jezuseki, šteromi pošepeče naše potožbe . . .

Prerazmimo ga! Dovolimo njemi segnoti v središče našega življenja: v srce naše! — da nas ponovi i včini za dūševne ljūdi. Tūdi on je bio takši i zato je postao veliki svetnik, dragoceni ljūbljenec Jezušov!

Pridimo k njemi z v Boga vloženov živov verov i vūpanjom. I či nas telovne nevole napadajo, zjedinito je z dūševnimi. Živimo i posvetimo v sebi vse ka nas k zemli veže . . . I te si ležej bomo zdihavali, žmeča križa našega življenja nam ne bo neznosna.

Prestavo: Bogoslav.

Srce Jezušovo, vse hvale prevredno.

Te častni naslov sv. Maticerkev da Srci Jezušovomi, kak to molimo v litanijah od Jezušovoga Srca. Premislimo, zakaj je vredno hvale Srce Jezušovo.

Vse hvale ne samo ka je vredno, nego prevredno, najbolje vredno je, moli sv. Maticerkev. Zakaj? Zato, ar je Jezušovo Srce prebivališče večne bože ljūbezni, večne bože smilenosti. Ta večna boža smilena ljūbezen je pa nam takše dare poklonila, ka mi za nje vso mogočo hvalo moramo Srci Jezušovomi izkazati. Ljūbezen Jezušovoga Srca je božega Sina do toga pripravila, ka je te svoj večni boži žitek dao za nas; ljūbezen Jezušovoga Srca nam je dala en sladki, dragi kinč pod križom: mater Jezušovo smo dobili za svojo mater; ljūbezen Jezušovoga Srca je z najvekšov dikov oblekla Jezušovo telo po smrti na tretji den i nam pokzala podobno, kakši bomo tūdi mi na sodnji den pri vstanenji, če ostanemo zahvalni, stanovitno zahvalni Srci Jezušovomi za njegove dobrote z svetim življenjom. O kak lepi, kak odičeni bodemo pri našem grobi, kak se bo to slabo telo preobleklo v večno slavo po ljūbezni Jezušovoga Srca. Kak piše Erhard po navuki sv. Materecerkve, po rečeh sv. Pisma, Jezušovo sveto telo je ete lastnosti dolilo pri goristanenji i je po njegovom zasluženji dobi tūdi naše:

„Da se je Jezušovo telo moglo šče bole veseliti, njemi je podelila dūša štiri lepe lastnosti. Prva lastnost je bila svetlost tak, da se je bole svetilo kak sunce. Druga lastnost je bila netrplivost, tak da ne moglo več mreti, ne najmenše bolečine več terpeti. Tretja lastnost je bila hitrost, tak da je moglo v ednom trenutki biti tū, v drugom tam. Štrta

lastnost je bila predrhlivost, takša čudovitna tenkost, da je brez ovire reško šlo skoz zida, pečine ali železa.

Kda je zdaj Jezušovo telo znova vživelo, zdigno se je Zveličar pred svedoki sv. očakov, te prijazno pogledno ino z neizrečeno sladkim glasom jim pravo: Bodite pozdravljeni moji prijatelje: Bodite pozdravljeni zvoljeni mojega nebeskoga Oče! Veselte se ino radujte se z menov, „bio sam mrtev, glejte živ sam na veke! Veselte se z menov, ar sam zdaj premagao smrt na veke, več ne vmerjem. S tem telom kak sam od vašega roda vzeo, sam poplačao vse vaše grehe, z svojov krvjov sam zbrisao vse vaše grehe. Veselte se z menov, da sem znova najšeo ovčico, ki je bila zgübljena ka sam jo peklenskom vuki potegno iz gobca! Veselmo se zdaj, radujmo se, vse trpljenje je minolo i se začne popolno večno zveličanje.“ To čaka tüdi nas po ljübezni Srca Jezušovoga. To nas čaka, ve je on obljübo, večna Vernost, ka ki je njegovo telo i pije njegovo krv, ne samo, ka de živ na veke, nego več, dosta več ešče dobi: „jaz ga obüdim na sodnji den“. Ešče to tüdi dobi. Ljübezen Jezušovoga Srca je božega Sina v oltar zaprla, v male bele hoštije spokrila, ka bi mi brez straha, z vüpanjom prihajali k njemi, dobili pri njem vse za te žitek i si zaslužili večnoga, blaženoga. Vse nam je dala ljübezen Jezušovoga Srca, vse hvale najbole vredno je zato ono.

Kakšo hvalo pa žele od nas za svoje neskončne dobrote presveto Srce Jezušovo?! „Sinek, daj mi svoje srce!“ je odgovor. To žele Bog, to nam naznanja že v knjigah staroga zakona. Srce Srci! Človeče srce božemi Srci. To je žela Jezušovoga Srca. Srce dati pa pomeni telko: Gospod, naj bo tvoja sveta vola! Ki tak ne pravi, ne je dao srca, ne je dao hvale Srci Jezušovomi. Ki pa z celoga srca, v vseh bridkostih življenja tak pravi: „Jezušovo Srce, naj bo, naj bo, kak ti želeš,“ — tisti je celo svoje srce dao njemi, tisti je vredno hvalo dao smilenoj ljübezni Jezušovoga Srca.

Naj bo tvojga Srca vola,
O presveti boži Sin, —
V žitki, smrti hrana moja,
Njej se naj sam' veselim.

Drüštva i zveličanje.

III.

Nastane zdaj pitanje, kda so nam bratovčine, kda so nam razna cerkvena drüštva na hasek? Odgovorimo, ka te, če a) dühovnika ne za-državajo v spunjavanji njegove stanovske dužnosti; b) če ne prikrajšajo ostale farnike, šteri neso vu drüžbi, v düševnih dobrotah i c) če kotrige namen bratovčine ali drüžbe zaistino dosegnejo. Če bi bratovčine nasprotni sad rodile, bi se ne smele ustanavljati i voditi ali pravzaprav popravit bi se mogle, da v popolnosti spuniyo te trojni pogoj. Pa glejmo zdaj pozosed te tri točke.

Bratovčine ne obrodijo tistoga haska, kak Maticerkev žele, če dühovnika zadržavajo v spunjavanji njegove stanovske dužnosti. Ta dužnost je dvojna: posvečenje samoga sebe i vodstvo njemi izročeni vseh düš

vulari po želi Jezušovoga Srca, to je po predpisih cerkvene oblasti. Duhovnika stan je stan popolnosti i kajkoli bi ga zaviralo na toj poti, je zanjega prepoved, čeravno bi to bila družba ali bratovčina. Duhovnik, da se posveti, da napreduje v predpisanoj popolnosti, mora dosta moliti. Vsaki den je dužen pod smrtnim grehom opraviti cerkvene molitve zvane brevir, štere trpijo poldružo viro. Teh molitev nikdar nesme opustiti zavolo nikše bratovčine, tem menje zavolo kakše slovesnosti, ki jo priredi družba ali bratovčina. Ravnotak nesme opustiti zavolo nje dnevnoga premišljanja, čtenja sv. Pisma i duhovnoga branja, ne obiska Najsvetejšega bar ednok na den itd., da od sv. meše niti ne gučimo, štera je za duhovnika tisto, ka je sunce za rožico. Gda mi to pišemo, ne mislimo na spovedavanje i prečiščavanje kotrig, to itak spada med glavno duhovnikovo delo, nego na razne slovesnosti, pogovore, pesmi, predstave i spodobne reči, štere si družbe i bratovčine gostokrat vzemejo v svoj delokrog pač na vodstvo bratovčine poprek. Te imenüvane reči nikdar ne smejo duhovnika zavirati v spunjavanji njegovih stanovskih dužnosti i če ga zavirajo, čenjemi delajo zadržke, mora pač opustiti vodstvo družbe ali bratovčine v tom pogledi i se posvetiti svojoj glavnoj nalogi, posvečenji svoje duše. Po Kristušovoj zapovedi je to prva dužnost vsakoga, predvsem pa vojvode, duš, to je duhovnika.

Ne sme pa duhovnik družb ali bratovčin nastavljati i voditi te tüdi ne, če bi zavolo teh ne mogo svoje dušnopastirske dužnosti v od cerkvene oblasti predpisanoj meri spunjavati; na priliko, če bi zavolo njih ne mogo v šolo hoditi, betežnike obiskavati, vmirajočim slednja svestva podeliti itd. Če bi ta nevarnost nastopila, je duhovnik dužen opustiti vse družbe i bratovčine i se posvetiti samo svojemi pozvanji. Zato se ne morejo po raznih velikih farah, kje je malo duhovnikov voditi dosta dela davojoča cerkvena društva vseh. Duhovnika cerkveni predpisi, boži zakoni vežejo, štere ne sme prelomiti, čeravno bi vodstvo kakše bratovčine hasnovito bilo. To prvo je več. Posvečenje svoje duše i spunjavanje svojih dušnopastirskih dužnosti so za duhovnika ostra boža zapoved, štero prelomiti nikdar za nikšo bratovčino ali družbo ne sme, štere za zveličanje itak neso potrebne. Nikdar naj zato farniki ne sodijo svojih dušnih pastirov, če ne vpelajo notri bratovčin, kak je majo druge fare. Če zavolo vernoga spunjavanja svojih stanovskih dužnosti so to včinoli, so jedino prav včinoli, ar so božo volo spunili.

Glasi iz doma i sveta.

— Črensovci. — Dom Sv. Frančiška. Lansko leto so vrli tretjeredniki naše sküpščine (črensovske, lendavske i törjanske fare) sklenili, da za spomin sedemstoletnice smrti redovnoga Oče sv. Ferenc postavijo v Črensovcih dom za občinske sirote, zvanoga po redovnom oči „Dom sv. Frančiška.“ Pri toj priliki se je zvalo tüdi odbor, ki bo skrbo, da se te dom gorpostavi. Predsednik odbora so voditeo tretjeredniške sküpščine, Klekl Jožef, vp. pleb. nar. poslanec. Odbor je pri toj priliki skleno, ka nede včasi začeo pobirati, nego počaka vugodne prilike. Pa čeravno ne je pobirao, so dobre duše prostovoljno poklonile svoje dare v te namen, tak da se je letos z ednim stopanjom že moglo iti naprej. Predsednik

odbora so kúpili najme protor, kde bo hiža stala, „Lešnjekovo njivo za Kopinjom.“ Nega toti teliko penez, ka bi se ta mogla cela vöplačati, pomali pa bo že šlo, gda tretjeredniki i tüdi ljübitelje sirot poklonijo svoje dare v te lepi namen; za tečas so predsednik posodili peneze za odküp njive. Predsednik so tüdi poslali edno prošnjo uredništvu Cvetja i v njej pozvali tretjerednike prek Müre, naj nam pomagajo pri goripostavljanji te hiže. Vüpamo se, ka nam bodo, kak smo mi tüdi pomagali vsikdar prek na Štajar i Kranjsko pač celo Slovenijo v spodobnih namenah. Beltinsko veleposestvo nam je dalo tüdi brezplačno na razpolago pri Orlovčaki izkopano zemljo, za delanje cigla. Tak se brez nabiranja doma pomali pripravljamo, da svoj cio dosegnemo. Letos, če bo boža vola, bomo meli slovesnost sedemstoletnice, štera trpi do Ferenčovoga i pri toj priliki blagoslovimo prostor, kde bo stao dom. Sv. Francišek pomagaj nam pri tom deli, da ga Bogi na najvejšo diko i tvojo veliko čast srečno dovršimo.

— **Polska.** V i l n a. Da bi se pitanje cerkvenoga zjedinjenja naprej spravilo, so meli polski škofi izhodne polske meje dne 9. i 10. novembra 1926 pogovarjanje od toga pitanja. Razgovora so se vdeležili tüdi dühovniki, ki delajo za cerkveno jedinstvo. Püšpeki so kak sklep toga razgovora razglasili: Pravoslavnim vernikom, ki se zjedinjajo s katoličanskov cerkvov, morajo püstiti njihov obred; püstiti trbej vse poglede steri neso v neposrednoj zvezi z verov i šteri bi mogli lüdstvo žaliti; fare teh novih katoličanskih vernikov naj se imenujejo „fare katoličanske cerkvi izhodnoga slovanskoga obreda.“ Vekše število pravoslavnih far se je sküпно z svojimi dühovniki zjedinilo z katoličanskov cerkvov. V ništerni prigodaj so to delo zdržavali ništerni vozkosrčni Polaki, šteri so žalili shodni obred. A narodna nestrplivost Polakov že nekelko ponehavle. Med njimi že napredüjejo misli korenite katoličanske verske prenovitve i pomirenja med krščenskimi narodi. V zdašnjoj Polskoj je večina oni rusinski i beloruski pokrajini, v šterih je nigda cvelo cerkveno edinstvo i gde so porošene za mantrniškov krvjov sv. Jozefata Kunceviča. Zato bi bilo posebno važno, da bi se polski katoličanci prepojili v misli verske prenovitve i z velkov ljubezostjov do krščanskoga izhoda, kak to priporočajo sv. Očevje, papi od Leona XIII. do Pija XI. — A l b e r t y m. V tom kraji pri severno-vzhodno polskoj meji, gde je bilo belorusko lüdstvo negda zjedinjeno s katoličanskov cerkvov, se je pred ništernim leti nastavilo malo srdišče apoštolskoga dela za zjedinjenje. Katoliški zavodi i župnije (fare) vzhodnoga obreda je do lanskoga leta vodo Francoz P. Bazilij Bourgeois (Buržua) D. J., šteri je sprijao vzhodni obred. Zdaj so zavod prevzeli polski jezuitje vzhodnoga obreda. Polaki majo v svojem narodnom značaji i v svojoj pobožnosti dosta sorodnosti s krščanskimi vzhodnimi narodi. Či bi se bole prepojili v mišljenji i čütenji, kakše proti Vzhodi priporočajo sv. Oča, bi mogli postati dobri apoštoli cerkvenoga edinstva. — L v ö v, nigda glavno mesto Galicije, je srdišče katoličanski Rusinov (Ukrajincov). Zavolo politični i narodni naspöstev je polska vlada katoličanskim Rusinom s silov zabranila vsako apostolsko delo zvüna galicijski mej. Lvovski ruski metropolit Andrej Šebtickij je že pred svetovnov vojskov od papa prijao cerkveno oblast nad vsemi katoličanskimi verniki vzhodnoga obreda v Rusiji. Po tom pooblastili i po stari izročilaj bi meo tüdi posebno oblast nad katoličani vzhodnoga obreda v zdašnjoj Polskoj onstran galicijski mej. A Polska vlada je izvrševanja teh pravic zabranila i je je po novom konkordati z Rimom odpravila. Žrtev tej bojov je bio rusinski püšpek Jožef Bocian. Od leta

1914 do 1927. je bio tovariš v manterništvu metropolita Andreja Šeptickoga, da je bio ž njim nasilno odpelan v rusko pregnanstvo. Rusi so ga ločili od Šeptickega i so ga pregnali v Sibirijo. Letos 1917. je bio rešeni. Metropolit Šepticki ga je včasi po izgnanstvi v Kijevi leta 1924 skrivoma posveto za pūšpeka nigdašnje katoličanske pūšpekije Luck. Poljska vlada pa njemi je ne dala opravljati pūšpekovi pravic. Leta 1924 je bio imenuvani za pomožnoga pūšpeka v Lvovi. Mladoga pūšpeka — trpina je Bog v njegovom 47 leti starosti pozvao k sebi 21. novembra 1926. Bio je vučen ino goreč mož. Vdeležo se je kongresa na Velehradi. Pozvani je bio kak predavateo na ljubljanski kongres 1925. ali neje mogo priti, ar Polska vlada dela Rusom velke težave ino zabranjuje potūvanje v druge kraje.

Oh da bi zavladata kršćanska lūbezen med katoličanskimi Rusi i Polaki! Kak naj oznanūjejo evangelium vesoljne Kristušove ljūbezni ino vesoljne cerkvene edinosti, če se sami ne ravnaajo po tej navukaj ino davlejo slab zgled ločenim bratom!

— **Rusija.** Bolševiška revolucija i denešnja bolševiška vlada je strašno na nikoj spravila Rusijo tūdi v verskom pogledi. Ruska pravoslavna cerkev je razceplena na več strank, ki si nasprotūjejo ino bolševikom davajo priliko, da preganjajo pūšpeke ino dūhovnike. Katoličanska cerkev rimskoga obreda nema v Evropskoj Rusiji niti ednoga pūšpeka, ni ednoga semenišća i le malo dūhovnikov, ali tej so šće vsikdar v nevarnosti pred bolševiki. Katoličanska cerkev vzhodnoga obreda je skoro vničena. Cerkveni poglavar ruski katoličancov vzhodnega obreda Leonid Fjodorov je bio leta 1923. obsojen na 10 let težke voze. V aprilu lanskoga leta je bio rešeni voze, ali dne 10. augusta je bio znova zaprejt. Leonida Fjodorova so odpelali v strašno robstvo na otok Solovki daleč na sever (belo morje) kde je mogo prenašati grozno trpljenje, na den je mogo 12 vŕ delati najzmetnejše delo. Aleksij Žerčaninov je bio pregnani v Sibirijo. 78 letni starček živi zdaj v Tobolski, protijo se njemi zdaj da ga bodo še dale pregnali na sever k ledenomi morji. V Tobolski živejo v pregnanstvi ruske sestre dominikanke, štere so pred nekelikimi leti delale v Moskvi, njuva predstojnica Ana Abrikosova je ešće zaprejša v vozi v Tobolski. V velikoj vesi Bogdanovka pri Harkovi ešće posploj goreče dela ruski redovnik i plivanoš Potamij Zemljanov, ki je kak pravoslaven redovniki samostojno prišeo do spoznanja kak je potrebno zjedinjenje katoličanske cerkvi. Njegovi verniki so dobro vŕnavčeni ino potrdjenji v stalnom preganjanji. Zaj je v Bogdanovski okoli 1800 katoličancov vzhodnoga obreda. To je dosegamao najvekša ruska katoličanska fara vzhodnoga obreda. V meseci augusti t. l. kda se je mūdio v Moskvi pūšpek Herbigny, je bilo zaprejt dvajseti katoličanski dūhovnikov, eden med njimi je bio obsojeni na smrt, zvūn tej je nikelko dūhovnikov že prle bilo v vozi. Dūhovniki so vsigdar v nevarnosti. Po večini so od velkoga trūda i trpljenja že zmantrani, be-težni. Na tri fare (nad 6000 dūš) pride eden zdrav dūhovnik, v ništorni kraji pa ešće hūjše. Včasi more eden dūhovnik oskrbljavati raztrošene fare, ki skūpno obsegajo vekši prostor, kak več europvski držav vkūper.

— **Našiva novomešnika** č. g. Bakan Štefan z Tŕnišća i Kolenc Franc z Gomilic sta dobila 26. maja prvo posvećenje, subdiakoniat. Molimo za njeva, ka postaneta dūhovnika po želi Jezušovoga Srca i pomagača našemi dobromi ljūdsvi.

Posebno eden neprijateo je, edna kača, štera človeka posebno mladoga najhujše zalezavle, najbolje na njega pritiska, ka bi ga vkanila, piknola i ranila. K ednoj slabošči je človek, posebno mladi človek, najbolje nagnjeni. Eden boj je, šteroga more vsaki dečko vojskuvati. Eden greh je, šteri človeka najbolje ponizi i napravi grdoga. Pa tudi edna jakost je, štera ga najbolje diči i odlikuje. Okoli te jakosti ali nejakosti se süče predvsem boj mladoga dečka. Či te boj srečno izpela, či te greh pre-maga, či to kačo vniči, poten je pač korenjak . . .

Vej znaš, na koj mislim. Boj šteroga ma biti vsakši mladenec, je boj z grehom šteri je na sveti najbolje razširjeni, najmre boj — z nečis-tostjov. Toga greha je na sveti največ — posebno v mladosti — posebno ešče med dečki. Od nečistosti sva si gučala že prle, zato ti toga ne bon več ponavla. Kak pa je nečistost grda, da se skrivle po kotej i išče kmice, tak je čistost lepa, svetla i sijajna. „O, kak lepi je rod čisti!“ pravi sv. pismo — „nemrtelen je njegov spomin. Pri Bogi je spoštuvani i pri lüdeh. Dokeč je navzoči ga nasledüjejo i občüdüjejo; gda se pa loči s toga sveta obslužavle na veke venčano zmagoslavje i vživle plačilo ne-dužnih.“

Lepa je ta jakost, ar je žmetna. Ka je lahko to je tudi malo vredno; ka je žmeto to ma cen. Lehke so pleve, žmeten pa je zlat. I te žmečave, se dečko moj, ne zosagaj! Pogumno premagavaj to žmečavo.

To je tista dühovna vojska, štero maš bojüvati, dühovna vaja, šteroj se moreš privčiti.

Da de ti pa ta vaja ležejša, mej pred očmi telovno vajo — telovadbo. Dnesden se telovadba dosta goji. V šoli se jo včijo i posebna društva se ustanavljajo za njo. Morebiti si tudi ti telovadec. Či si ešče nej, si pa gvüšno že vido drüge dečke telovaditi. Kak skačejo, kak se süčejo na drogi kak se postavljajo na glavo, kak stojijo na samih rokaj držeč noge vujška, da je čüдно. Dosta moči, dosta napora i vaje trbe, da človek kaj takšega zmore. Či sam to znaš, potem že znaš. Či pa samo drüge gledaš si pa lejko misliš, ka telovadec šteri se šče prav posebno skazati, napne vse sile, ka jih ma v sebi, da se zasüče na drogi kak največkrat okoli, da na bradli stoji z rokami. Gledaj dečko, od toga se vči dühovnoga boja, dühovne vadbe! Tam je telovadba tü pa dühovadba, ali da tak pravim dühovna telovadba. Kak pri telovadbi, ravno tak trbe včasí nap-noti vse moči düha, da zmagáš, — ne zato ka se na glavo postaviš, liki, da razmüzgaš kačo, štera te na vsaki način šče s svojim zagiftanim zo-bom vsekati. Sv. Pavel pravi od toga dühovnoga boja, kda piše, kak čüjete v berili 2. predpostno nedelo: „Ne vete, da tisti, šteri v tekališči bežijo, zato vsi bežijo, pa samo eden dosegne cio? Tak bežite tudi vi, ka ga dosegete! Vsakši pa šteri se v boji bori, se vsega zdrži; liki samo zato, ka dosegnejo sprehlivo korono, mi pa nesprehlivo.“

Zakaj se telovadec tak trüdi i se ne zosaga najhujšega napora? Za malo časti; zato, ka njemi nikelko ploskajo i pravijo: „Fajn je napravo, te pa zna!“ To je vse njegovo plačilo, drügoga nema pričaküvati. Eli plačilo, štero ma Bog pripravleno za tebe, je ne vredno telko trüda? I denok, kak malo se vnogi dečki potrüdijo za to častno zmago, za té cio. Kakši slabiči so v tom! Vsakša sapica skušnjave jih podere. Ne vejo se zatajüvati nikaj. Ka požele hüdobna natura, to njoj dopüstijo. Sramota, sramota — takši dečko, pa takši slabič! „Ti pa se vojsküj kak dober

vojščak Kristušov.“ Kak pa pravi sv. Pavel, „ne bo najmre koronani tisti, šteri se ne bo stanovitno vojsküvao.“

Či se znaš na drogi dobro sükati i druge telovne vaje sprilicno vö spelavati je kak imenitno. Či si pa prilicen i močen dühovni atlet, je pa to telko imenitnejše, kelko je düša več vredna od tela. Što zna samoga sebe premagati to si že cüo, — je najveksi junak.

Čast i slava tistomi što zna tak delati. Posebno čast i slava tistomi što se je ne dao nigdar zapelati od te nečiste kače. Što se je bar s smrt-nim grehom nej pregrešo, što je ohrano krstno nedužnost. Palma i lilija njemi ideta zednim v roke. Lilija — znamenje nedužnosti, palma znamenje — zmagoslavja.

O, dečko moj, či ešče maš krstno nedužnost, ti ešče ne veš, ka maš! Pa slobodno meni verješ, ka ti povem. Znaj zato, ka je nedužnost či jo maš, večvredna, kak pa vsa slava telovadska, kak vsa lepa obleka, kak vsa lepota i moč dečka, kak zlati prstan, več kak zlati lanček na prsih, več kak vse to skem se dečki radi postavljajo. Ne to ka vöni na tebi visi, eli ka na sebe deneš, liki to, ka je notri v tvojij prsaj: tvoje čisto srce, tvoja čista düša, tvoja neskrunjena nedužnost, to, dečko moj, to je tvoja lepota, tvoje bogastvo, to je tvoj kinč. Čuvaj ga, dečko dragi, čuvaj! Čuvaj te zaklad, ka ti ga što ne vkradne! Drži, ka maš, drži i ne püsti iz rok! Drži svojo nedužnost, či jo ešče maš. Ne daj ka bi te premagali i ti jo iztrgali! Brani jo s vsemi močmi, kak se brani najdragocenejša stvar! Če bi neso ti dosta penez seov, pa bi te što napadno i ti šteo vzeti pe-neze, se li ne bi brano z vsemi močmi, da je rešiš? Ne boš li bežao pred ropari, kak najbolje moreš? Glej, tak se moraš boriti za svojo čistost i ne-dužnost z vsemi močmi! Tak hitro moreš bežati pred vsakšov nevarnoščov!

Či ščeš nedužnost ohraniti se boj smrtnoga greha, potem se moreš varvati vsakše sence nečistoga greha! To pa zato, ar že senca samo tak-rekoč lelijo zamaže. Lelija je jako gingava reč, sapa njoj škodi. Tüdi le-lija nedužnosti je tak gingava:

Oj, cvetje je rahlo, čez noč se ospé;
a žal je ešče meni po njem, o deklé.

Tak pravi pesnik, kak smo ga že ednok čüli. Či se ščeš obvarvati velikih grehov, čuvaj se malih! Z malimi se najmre začne, z velikimi pa se konča. Što se malih grehov ne čuva, bode gotovo spadno v velke. Večkrat pa neso niti mali grehi, ka majo lüdje za malo reč, liki so že velki grehi. Vsakše radovoljno nečisto veselje je smrtni greh. Človek pa včasi zmetno loči smrtni greh od maloga, lahko prestopi mejo med njima. Zdržavli se zato že vsakše nespodobne reči. Čuvaj se vsake nespodobne prostovoljne misli. Otrosi se vsakšega nespodobnoga občütka. (Dale.)

VSEBINA:

Bodi nam življenje . . .	Stran 1	Judašje i Pilatušje . . .	Stran 9
Svetki meseca juna . . .	1	Sv. Anton Padovanski . . .	10
Hodi sveti Düh Bog! . . .	4	Srce Jezušovo . . .	12
Po stopaj male Marjetice . . .	5	Drüštva i zveličanje . . .	13
Marija pomočnica . . .	7	Glasi iz doma i sveta . . .	14